

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. december hó 20. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az adócsalás büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. május 09. napján kelt 20.B.632/2016/31. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. október 26. napján kelt 3.B.342/2011/136. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bek. és (4) bek.). Ezért őt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre 3 év közügyektől eltiltásra, továbbá 300.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

Figyelemmel arra, hogy a vádlottal szemben időközben az eljárás tárgyát képező cselekményekkel bűncselekmény-egységet alkotó további részselekmények miatt is vádemelésekre került sor, a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2016. március 22. napján kelt 2.Bf.365/2015/11. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 3.B.342/2011/136. számú ítéletét a Be.376.§ (1) bekezdésében foglalt okból hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban 2017. május 09. napján kelt 20.B.632/2016/31. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bekezdés és (4) bekezdés). Ezért őt - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2017. július 20. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblára 2017. július 21. napján érkezett BF.521/2017/1. számú átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonta. A tényállást a bizonyítékok egyenkénti és összességükben is történő értékelését követően, megalapozottan állapította meg. Indokolási kötelezettségének eleget tett. A megállapított tényállás alapján okszerűen vont

következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen járt el akkor is, amikor a cselekmény elbírálása során az elkövetéskor hatályos büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta. A cselekmények minősítse törvényes. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen jelölte meg. A kiszabott büntetés megfelelő, de egyben szükséges is a büntetési célok eléréséhez, annak enyhítésére nincs ok. Az ítélet egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 360.§ (4) bekezdése szerinti tanácsülésen a Fővárosi Törvényszék 20.B.632/2016/31. számú ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben. Bejelentette azt is, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon az ügyész részt venni nem kíván.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen a nyilvános ülés elhalasztására tett indítványt azzal, hogy a Nyíró Gyula Kórház Országos Pszichiátriai és Addiktológiai Intézete 2018. december 15. napján kelt szakorvosi véleménye a vádlott évtizedek óta fennálló többszörös kóros szerhasználata szövődményei kapcsán részletes belgyógyászati kivizsgálást és a feltárt szomatikus problémák adekvát kezelését tartotta szükségesnek azzal, hogy elmaradásuk a szomatikus krízis kockázatát kifejezetten növeli, mellyel kapcsolatban a fatális kimenetel sem kizárható. A Semmelweis Egyetem Pszichiátriai és Pszichoterápiás Klinikájának 2017. december 13. napján kelt ambuláns kezelőlapja nyugtatók és altatók okozta káros használat diagnózisa mellett, a szerekről való leszokásában segítő kezelés céljából a klinika Addiktológiai/forenzikus pszichiátriai részlegére 2018. május 22. napjára felvételre előjegyezte. Hivatkozott arra is, hogy az orvosi vizsgálatok eredményétől függően szükségessé válhat a terhelt orvossalakértői vizsgálatának elrendelése is.

A másodfokú bíróság a védő indítványt elutasította. A vádlott alkoholfüggőséggel, illetve kóros szerhasználattal összefüggésben felmerült belgyógyászati megbetegedései - kórházi kezelést igénylő hasnyálmirigy gyulladás, vese- és májelégtelensége - az előzményi iratok alapján már ismertek, a kivizsgálás javallatán túlmenően fennálló további belgyógyászati betegségekre vonatkozó adatot a csatolt iratok sem tartalmaztak. A vádlott vonatkozásában elmeorvos szakértői vélemény az eljárás során beszerzésre került. A vádlott rossz egészségi állapotával kapcsolatos, a védelem által csatolt szakorvosi megállapítások megkérdőjelezésére nincs ok, azok a releváns körben további szakértői vélemény beszerzése nélkül is értékelhetők.

A védő perbeszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy védence következetesen állította, a társaság ügyvezetése körében a tőle elvárható gondosságot tanúsította. A bevallások elkészítésével és benyújtásával Z és K könyvelőket megbízta. Előbbi esetében - a tanú vallomásaival szemben - a megbízási szerződés is rögzíti, hogy az adófizetési kötelezettség megállapítása és a kötelezettség teljesítéséről a határidő lejárta előtt az ügyvezető értesítése a könyvelő kötelezettsége. K pedig vallomásában maga sem vitatta, hogy könyvelési nehézségek miatt maga tanácsolta, az adóbevallás benyújtására ne kerüljön sor, adófizetési kötelezettségüknek önrevízió útján tegyenek eleget. Megkérdőjelezte a mindösszesen 35 perces személyes vizsgálat alapján készült elmeorvos-szakértői vélemény megalapozottságát is. Az ugyanis nem részletezi, hogy a terhelnél pontosan milyen személyiségzavar mutatható ki, de figyelmen kívül hagyja az alkohol és a nyugtatók együttes használatát is. Kiemelte továbbá, hogy az összehangoltságot, szervezettséget igénylő tevékenység irányítására a terhelt az elkövetéskori és jelenlegi állapota alapján sem lehetett képes, miközben tanúvallomások is alátámasztották, hogy egymástól távol eső helyeken, egy időben történtek vásárlások, melyek egy személy által nyilvánvalóan nem voltak megvalósíthatók. A cselekményben közreműködő további személyeket védence ugyan félelemből nem volt hajlandó feltárni, az azonban egyértelmű, hogy a közel 200 millió forintos adócsalásból származó javakkal nem ő gazdagodott. A szüleivel él szerény körülmények között, vagyonát egy lakás képezi. Az eljárás során a szakértők számára nyilvánvalóvá vált, hogy rendszeresen alkoholt és kábítószer fogyasztott. Ennek során került más személyek befolyása és irányítása alá, miközben a felelősséget kizárólag rá hárították. A

cselekmény elkövetése óta extrém, mintegy 10 éves időmúlás következett be, mely idő alatt a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt. Jelenleg is komoly pszichés problémákkal küzd, melyet a csatolt okiratok is igazolnak. E körülmények a kiszabott büntetés további enyhítését indokolják. Megítélése szerint védencének nem börtönre, hanem segítségre lenne szüksége, börtöntűró képessége nem elég erős ahhoz, hogy a szabadságvesztést elviselje. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az első fokú bíróság által kiszabott büntetést oly mértékben enyhítse, mely a végrehajtás felfüggesztését is lehetővé teszi. Ennek során az egészségi állapotát és az eljárás során ismeretlenül maradt személyek befolyása alatt állását fokozottan vegye figyelembe.

A vádlott a nyilvános ülésen úgy nyilatkozott, hogy a személyi körülményei körében az elsőfokú ítéletben írtakhoz képest változás nem történt. További büntetőeljárás nincs ellene folyamatban. Az ügy érdemében előadta, csak azt tette amit társai mondtak, azért, hogy a kapott pénzből alkoholt vásárolhasson. Szülein és ügyvédjén kívül néhány barátja maradt, akik próbálják függőségéből kigyógyítani, maga is meg szeretne gyógyulni.

Az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A védelmi fellebbezések nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék 2017. május 09. napján kelt 20.B.632/2016/31. számú ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbíráta.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A Be. 373.§ (1) bekezdés I-II és IV. pontjaiban rögzített abszolút, valamint az eljárás lefolytatására, az ügy érdemére lényeges kihatással járó egyéb eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Figyelemmel volt a Be. 404.§-ában rögzített, a megismételt elsőfokú eljárásra vonatkozó speciális rendelkezésekre. A vádlott, a tanúk és a szakértők figyelmeztetései törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek.

Teljesítette a Be. 75.§ (1) bekezdésében rögzített ügyfelderítési kötelezettségét is. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat ítéletében a kellő részletességgel, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, érdemben az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte. A másodfokú bíróság - egyetértve a törvényszéknek az új elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére irányuló védői bizonyítási indítvány elutasításának az ítélet 25. oldalán kifejtett indokaival - nem osztotta a védő másodfokú eljárásban is előadott, az elmeorvos-szakértői vélemény megalapozatlanságát felvető kifogásait. A megismételt eljárásban a bíróság a védői indítványnak helyt adva, a szakértőket egymás jelenlétében, a 2017. március 24. napján tartott tárgyaláson közvetlenül is meghallgatta. A szakértők a tárgyaláson történt meghallgatásuk során igen részletes, kielégítő választ adtak a személyes vizsgálat hosszával, a személyiségzavar típusával és a többszörös-párhuzamos kóros szerhasználat hatásaival és következményeivel kapcsolatos védői felvetésekre, határozott véleményt alakítva ki a tekintetben, hogy a vádlott érzelmileg labilis személyiségzavara a beszámítási képességét nem korlátozta, elmeorvos állapotot alkoholfüggősége, illetőleg a többszörös szerhasználat következtében sem alakult ki nála. (20.B.632/2016/27.jkv. 9-29.o) Rámutattak, hogy a szerhasználattal összefüggésben a beszámítási képességére is kiható mentális zavar (frontális lebeny szindróma, Korszakov szindróma) cselekmény idején való fennállása azért is kizárható, mert az ilyen károsodások nem helyreállíthatók, azok jelei azonban a vizsgálatok során nem mutatkoztak. A szakértők előadásainak megkérdőjelezésére alkalmas indokot

a védelem megjelölni maga sem tudott. Itt szükséges utalni arra is, hogy a szakvélemény megállapításait a másodfokú eljárásban a védelem által csatolt, a Semmelweis Egyetem Pszichiátriai és Pszichoterápiás Klinikája által kiállított, 2017. december 13. napján kelt ambuláns kezelőlap tartalma is megerősíti, mely a statusban éber, tiszta tudatot, megtartott figyelmet és orientációt, alakilag ép gondolkodást rögzített azzal, hogy tartalmában doxasma, szuicid idea nem explorálható. A terhelt mnestic-intellectualis funkciói átlagosak. A kezelőlap utalt arra is, hogy középpontjában a szerhasználat miatti problémák állnak, melynek súlyosságát, illetve saját felelősségét bagatellizálja, externalizálni törekszik. Mindezekre figyelemmel újabb elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésre a másodfokú bíróság szerint sem indokolt, arra egyébként a védelem a másodfokú eljárásban indítványt maga sem tett. A Fővárosi Törvényszék ugyan ennek indokát adni ítéletében a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjában írtakkal szemben elmulasztotta, a vádlott személyiségzavarának, alkoholfüggőségének, többszörös kóros szerhasználatának a beszámítási képességre gyakorolt hatása szakértői vélemény alapján történt kizárása és a III.számú Büntető Elvi Döntésben kifejtett azon megállapítás mellett, miszerint az idült alkoholizmus önmagában nem tekinthető az elmeműködés olyan zavarának, mely önhibából eredő ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekmények miatti felelősséget kizárná, helyesen járt el a törvényszék akkor is, amikor a védőnek a kizárólag a vádlott vádbeli időszakban tanúsított magatartásával, életvitelével kapcsolatban nyilatkozni tudó Kátai Zsolt tanúként történő kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát is elutasította.

vádlott személyi körülményei körében tett ítéleti megállapítások a vádlott védője által másodfokú nyilvános ülésen csatolt orvosi iratok alapján ugyanakkor kiegészítésre szorulnak azzal, hogy a Nyíró Gyula Kórház Országos Pszichiátriai és Addiktológiai Intézetének 2018. december 18. napján kelt szakorvosi véleménye az ítéletben már rögzített alkoholfüggősége mellett kábítószer függőséget, továbbá nyugtatók és altatók káros használatát is diagnosztizálta nála. A kóros szerhasználat következtében testi leromlása észlelhető, szomatikus problémáinak adekvát kezelése szükséges, továbbá mentális és intellektuális hanyatlása valószínűsíthető.

A megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban hiányos. Ítéletszerkesztési hiba miatt a tényállásban nem, csupán az ítélet mellékleteiben rögzíti a SZKft. és a KKft. adófizetési kötelezettségét megalapozó gazdasági eseményeket, kizárólag a jogi indokolás körében utal az adóbevallási és adófizetési fizetési kötelezettséget megalapozó jogszabályokra, továbbá a tényállás II. pontja vonatkozásában nem tartalmazza a KKft-t az adókiegészítés megfizetésére kötelező adóhatósági határozatok valamennyi adatát, valamint a KKft. megszűntnek nyilvánításával és kényszertörlesztésének elrendelésével kapcsolatos, a Céglépcsőben közzétett adatokat. Ezért az ítélet a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatában írt okból részben megalapozatlan. Miután azonban e hiányosság az iratok tartalma, a Céglépcső adatai, illetőleg a mellékletek és az indokolás egyes részeinek a tényállásba történő átemelésével helyesbíthető, a megalapozatlanság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint:

A másodfokú bíróság az ítélet 3. és 4. oldalán szereplő 1/a, 1/b, 2/a, 2/b, 3/a, 3/b számú mellékletekre történő hivatkozásoknak megfelelően a tényállást a megjelölt mellékletek adataival kiegészíti.

A KKft-vel kapcsolatosan a tényállást (ítélet 5.o. első bekezdés) a számlával alátámasztott ügyletek tekintetében az ítélet 44-46. oldalán található melléklet adataival, míg az adásvételi szerződéssel alátámasztott ügyletek vonatkozásában az ítélet 39-43. oldalán található mellékletek adataival kiegészíti.

A társaságok adóbevallási és adófizetési kötelezettségét megalapozó releváns adójogszabályok tartalmával kapcsolatos, az ítélet 21. oldalának 3. bekezdésétől a 23. oldal 3. bekezdéséig rögzített megállapításokat a tényállásba átemeli és azzal az ítélet 5. oldalának harmadik bekezdését követően a tényállást kiegészíti.

Az ítélet 4. oldalának 5. bekezdését érintően a tényállást a Fővárosi Törvényszék 20.B.342/2011. számú bírósági iratainak 115. sorszáma alatt található APEH határozatok alapján kiegészíti és akként állapítja meg, hogy:

„Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal a SZKft. f.a. adózóval szemben ÁFA adónemben a 2010. március 18. napján kelt 3945672235, számú határozatában a 2007. április 25. napjától június 30. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan 27.011.000,- Ft adóhiányt, a 2010. március 18. napján kelt 3945672312 számú határozatában a 2007. júliustól szeptemberig terjedő időszakra vonatkozóan 54.566.000,- Ft adóhiányt, míg a 2010. március 18. napján kelt 3945672301 számú határozatában a 2007. októbertől decemberig terjedő időszakra vonatkozóan 75.037.000,- Ft, összesen 156.614.000,- Ft adóhiányt állapított meg, mely után összesen 78.306.000,- Ft adóbírságot szabott ki, egyben az adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte az adózót.”

Az ítélet 5. oldalának 3. bekezdését érintően a tényállást a Fővárosi Törvényszék 20.B.342/2011. számú bírósági iratainak 115. sorszáma alatt található 4042886192 számú határozata alapján kiegészíti és akként állapítja meg, hogy:

„Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal a KKft. adózóval szemben a 2010. augusztus 18. napján kelt és 2010. október hó 02. napján jogerős 4042886192 számú határozatával ÁFA adónemben a 2008. januártól szeptemberig terjedő időszakra vonatkozóan 33.173.000,- Ft adóhiányt, a 2008. októbertől decemberig terjedő időszakra vonatkozóan 67.695.000,- Ft, összesen 100.868.000,- Ft adóhiányt állapított meg, mely után összesen 50.434.000,- Ft adóbírságot szabott ki, egyben az adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte az adózót.”

Az ítélet 5. oldal 3. bekezdését követően a Céglőny I. kötet {2017. szeptember 13.} adatai alapján a tényállást azzal egészíti ki, hogy:

„A Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósa a Cgt.13-13-002055/5. számú, 2015. november 28-án jogerős végzésével a céget törvényességi felügyeleti hatáskörében eljárva megszüntetnek nyilváníttotta, figyelemmel arra, hogy törvényes működését a cégbírósa korábbi intézkedései ellenére nem állította helyre, egyidejűleg elrendelte a kényszertörlési eljárás megindítását. Ezt követően a Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósa a 2017. szeptember 08. napján kelt Kt.13-16-000293/8. számú végzésével a cég kényszertörlését elrendelte, egyben a társaság vezető tisztségviselőjét vádlottat a társaság törlesztől számított 5 éves időtartamra a vezető tisztségviselői tevékenység folytatásától eltiltotta.”

Az ekként helyesbített ítéleti tényállás már hiánytalan, hibamentes, a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot is miért fogadott el, másokat mely okból és miért vetett el. Megállapításaival az ítélőtábla is maradéktalanul egyetértett. A vádlott által irányított cégek által végzett, az eljárás

tárgyát képező gazdasági események és az abból fakadó adóbevallási és adófizetési kötelezettség tényét, mértékét, és az adóbevallási és adófizetési kötelezettség elmulasztását a vádlott maga sem vitatta. A tényállást e körben az okirati bizonyítékok - a cégnyilvántartás adatai, az adóigazgatási eljárásokban keletkezett iratok, a gépjármű nyilvántartás adatai, a számlák, adásvételi szerződések, regisztrációs adó megfizetésével kapcsolatos iratok - továbbá a tanúvallomások is maradéktalanul alátámasztották. Az ítélet 19. oldalán kifejtett színvonalas érvelés mentén, a logika szabályainak is mindenben megfelelő módon, megalapozottan vetette el a vádlottnak az adóbevétel csökkentésére irányuló szándékát vitató, bűnösségét tagadó, a kötelezettségei elmulasztásáért a felelősséget a könyvelőkre hárítani igyekvő védekezését is. A védelem másodfokú eljárásban is előadott érvelésével kapcsolatban mindösszesen arra szükséges még utalni, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a Kft. ügyvezető igazgatója az általános forgalmi adó bevallásának elmulasztásával elkövetett adócsalásért könyvelő alkalmazása ellenére is felel, ha a könyvelőnek nem adja át az adóbevallás elkészítéséhez szükséges iratokat és nem ellenőrzi, hogy a bevallás megtörtént-e. (BH.2007.399.) A jelen esetben azonban - amint arra a törvényszék maga is utalt - a vádlott által irányított SZKft. már a könyvelő 2008. májusában - az adóellenőrzés hatására - történt megbízását megelőzően is hosszabb ideje, nagy volumenben végzett ÁFA-köteles gazdasági tevékenységet, mely után adóbevallást nem nyújtott be és számlájáról ÁFA befizetés sem történt. Ezzel a vádlott, mint önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezető tisztában kellett legyen. Miután a vádlott által megbízott könyvelő a megbízást 2008. szeptemberében felmondta, kötelezettségeit a társaság a 2009. januárjáig változatlanul folytatott gazdasági tevékenység ellenére továbbra sem teljesítette, ahogyan nem került sor erre a SZKft-t érintő, az ÁFA bevallási és fizetési kötelezettség elmulasztását kifogásoló adóigazgatási eljárás megindulását követően a vádlott irányítása alá került, hasonló tevékenységet folytató KKft. esetében sem. E körülmények között az adófizetési kötelezettség teljesítésére irányuló szándékot állító, az adóbevétel csökkentésének szándékát vitató vádlotti védekezés minden alapot nélkülöz. A vádlott adóbevallási és fizetési kötelezettségeivel, azok elmulasztásával tisztában volt, ahogyan tisztában kellett lennie azzal, hogy magatartásának következtében a költségvetés bevétele csökken, melybe legalábbis belenyugodott. A védőnek a könyvelő kötelezettségeivel kapcsolatos okfejtése kapcsán megjegyzendő, hogy a megbízási szerződés 1.5. pontja rögzíti: a könyvelő az adó megállapításával és a megbízó fizetendő adó összegéről határidőben történő tájékoztatására vonatkozó kötelezettségét csak akkor tudja teljesíteni, ha a megbízó a bizonylatok átadására vonatkozó kötelezettségének időben eleget tesz. Erre azonban a jelen esetben nem került sor. A vádlott felelősségét, az őt terhelő kötelezettségeket és azok elmulasztásának tényét nem érinti az sem, hogy a kötelezettségeinek a bizonylatok hiányos átadása okán eleget tenni nem tudó K könyvelő az adóbevallási kötelezettség későbbi teljesítésére tett javaslatot.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és az ítélete 23. oldalának 4. bekezdésében helyesen kifejtett érvelés mentén, a Btk. 2.§-ának megfelelő alkalmazásával jutott arra, hogy az üzletszerűsége - mely az elbíráláskori büntető törvény szerint a költségvetési csalás minősítő körülménye és ekként a bűncselekmény súlyosabb minősüléséhez, lényegesen súlyosabb büntetés kiszabásához vezetne - a főszabály szerinti elkövetéskori törvény alkalmazása biztosítja a terhelt cselekményei kedvezőbb elbírálásának lehetőségét.

A vádlott terhére rótt pénzügyi bűncselekmények jogi minősítése a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek megfelel. Az értékesítést terhelő ÁFA bevallásának elmulasztásával a vádlott, mint a SZKft. kizárólagos képviselője a 2007. II. negyedétől 2007. decemberéig, majd a 2008. szeptemberétől 2009. januárjáig terjedő ÁFA bevallási időszakokban, adóbevallási kötelezettségét elmulasztva, az adóhatóság előtt a cég belföldi termékértékesítéseit, azaz az adóbevétel megállapítása szempontjából releváns tényeket hallgatott el. Magatartásának

következtében az adóbevétel ÁFA adónemben ezen időszakban összesen 74.696.661,- forinttal - az 1978. évi IV. törvény 138/A.§ d) pontja alapján különösen nagy mértékben - csökkent. A KKft. kizárólagos képviselőjeként pedig - az általa képviselt társaság belföldi termékértékesítéseit az adóhatóság előtt ugyancsak elhallgatva - a 2008. III. negyedévtől 2009. III. negyedévéig terjedő időszakban adóbevallási kötelezettségét Áfa adónemben szintén elmulasztva, az adóbevételt ÁFA adónemben összesen 117.310.394,- forinttal - az 1978. évi IV. törvény 138/A.§ d) pontja alapján ez esetben is különösen nagy mértékben - csökkentette. A törvényszék jogi minősítéssel kapcsolatos indokolása mindösszesen annyiban szorul pontosításra, hogy a vádlott által képviselt gazdasági társaságok az ítélet 24. oldalának első bekezdésében írtakkal szemben a költségvetést károsító bűncselekménynek nem sértettei. A sértett mindkét esetben a központi költségvetés, illetve azon keresztül az állam. Az ítélet táblája álláspontja szerint a sértetti azonosság bűncselekményegységet ez esetben azonban a BH. 2004/270. számú eseti döntésben kifejtettek figyelembe vétele mellett sem eredményez. A vádlott által képviselt gazdasági társaságok mindegyike valós, legális gazdasági tevékenységet folytatott, melyből adódóan az adófizetési kötelezettség is eltérő adóalanyok, önálló gazdasági tevékenységéből fakadt, őket külön-külön terhelte. Ezért - egységes akaratelhatározás hiányában - az önálló adóalanyisággal rendelkező társaságok képviselőjében eljáró a vádlott cselekményeinek két rendbeli, az érintett gazdasági társaságokként folytatólagosan elkövetett, az 1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő adócsalás bűntetteként történt minősítése helytálló. A vádlott, mint társaságok képviselője a gazdasági társaságokat terhelő adóbevallási és adófizetési kötelezettségek teljesítésének elmulasztásával a bűncselekményeket a Btk. 20.§ (1) bekezdése alapján tettesként követte el.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket jórészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlottnak a másodfokú nyilvános ülésen a védelem által csatolt orvosi iratok alapján tovább romló egészségi állapota ennek, a törvényszék által egyébként értékelt enyhítő körülménynek a nyomatékát tovább növeli. A büntetlen előélet enyhítő hatása azonban a huzamos időszakon keresztül sorozatosan megvalósított bűncselekmények mellett, még ha azok a folytatólagosság egységébe is tartoznak, elenyésző. (56/2007. BK. Vélemény II/1. pont) Összességében tehát a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által kiszabott büntetés mind nemét, mind mértékét tekintve maradéktalanul megfelel az 1978. évi IV. törvény 83.§-ában rögzített bünteteskiszabási elveknek. Itt szükséges utalni arra is, hogy a különösen nagy érték alsó határát mindkét bűncselekmény esetében jelentősen, összességében pedig közel négyszeresen meghaladó elkövetési érték, a 2007. év első felétől 2009. év második feléig tartó, huzamos időszakon keresztül folytatólagos elkövetés ténye, továbbá az ezen időszak tekintetében maradéktalanul igazolható kitartó elkövetői szándék a büntetőjogi felelősség időszerű megállapítása esetén - a vádlott rossz egészségi állapota mellett is - az elsőfokú bíróság által kiszabott, a büntetési tétel alsó határához közeli büntetést lényegesen meghaladó, a középértékhez közelítő büntetés kiszabását indokolta volna. Az ennél lényegesen rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabására kizárólag a vádlottnak fel nem róható jelentős időmúlás maradéktalan figyelembe vétele ad alapot, annak további enyhítésére és azzal összefüggésben a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére az ítélet táblája a büntetések 1978. évi IV. törvény 37.§-ában is rögzített generálprevenációs célja elérése érdekében azonban lehetőséget nem látott. A vádlott kizárólagos ügyvezetői minősége és ebből fakadó tettesi cselekvősége mellett ezt nem indokolhatja a magatartásához nem kizárhatóan kapcsolódó, az eljárás során ismeretlenül maradt személyek esetleges részesi szerepvállalása sem.

A szabadságvesztés börtönben megállapított végrehajtási fokozata, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása és annak főbüntetéshez igazodó mértéke az elsőfokú bíróság által hivatkozott jogszabályhelyek szerint törvényes.

Miután a vádlott, mint az érintett társaságok vezető tisztségviselője a bűncselekményeket foglalkozása felhasználásával szándékosan követte el, az 1978. évi IV. törvény 56.§ (1) bekezdés b) pontja és az 56.§ (2) bekezdése alapján indokolt lett volna a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, ezt azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában, a Be. 354.§ (4) bekezdés f) pontjába is írtakra figyelemmel az ítélőtábla a másodfokú eljárásban orvosolni nem tudta, de arról időközben a Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósága a 2017. szeptember 08. napján kelt Kt.13-16-000293/8. számú végzésében rendelkezett is, amikor a KKft. kényszertörzése elrendelésének következtében a vádlottat a társaság törlésétől számított 5 éves időtartamra a vezető tisztségviselői tevékenység folytatásától eltiltotta.

Megfelelő jövedelem és vagyon hiányában a pénzmellékbüntetés alkalmazásának mellőzésére törvényesen került sor.

A Fővárosi Törvényszék indokát nem adta, de helyesen járt el akkor is, amikor a vagyonekborzástól ítéletében nem rendelkezett. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy a költségvetési csalás elkövetőjével szemben akkor, ha a bűncselekmény a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függ össze, a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyonekborzást kell elrendelni. A vagyonekborzást az elkövetővel szemben, illetve akkor, ha az ilyen vagyonnal nem az elkövető, hanem gazdálkodó szervezet gazdagodott, az utóbbival szemben kell elrendelni. (95/2011. BK. Vélemény III.pont) Az irányadó tényállás szerint az adócsalás következtében meg nem fizetett általános forgalmi adó összegével a vádlott által képviselt SzKft. és KKft. gazdagodott, ezért a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a vagyonekborzás feltételei e társaságokkal szemben fennállnak-e. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy az APEH a jelen eljárásban megállapított adóhiány egy részének megfizetésére a társaságokat már kötelezte, ezen összegek tekintetében a kétszeres elvonás tilalma az intézkedés alkalmazását kizárja (95/2011. BK. Vélemény III.pont). A SZKft. 2010. július 02. napján történt törlésére, illetve a KKft. 2015. november 28. napján történt megszűntnek nyilvánítására, majd kényszertörlésének 2017. szeptember 08. napján történt elrendelésére figyelemmel a vagyonekborzás a fennmaradó összegek tekintetében sem volt alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság a bűnjelkekről és a bűnügyi költségről törvényesen határozott.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve a Fővárosi Törvényszék 2017. május 09. napján kelt 20.B.632/2016/31. számú ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A további rendes jogorvoslat lehetőségének kizárása a Be. 386.§ (1) bekezdésében írtakon alapul.

Budapest, 2017. év december hó 20. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. . Szalai Géza s.k.  
a tanács elnöke előadó bíró

. Feledi Tamás s.k.  
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. május 09. napján kelt 20.B.632/2016/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.200/2017/4. számú végzésével 2017. év december hó 20. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év december hó 20. napján

. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő